

[Aksel Larsen.]

reform, det er nogenlunde de vilkår, vi her fik opregnet af statsministeren, men det er ærlig talt ikke noget, man kan komme i konflikt med venstre og de konservative om, da det er snydt ud af næsen på disse partiets skattepolitiske synspunkter; det stemmer imidlertid ikke overens med socialdemokratiets program.

Hr. Egon Jensen ironiserede over, at jeg ville have restaurantskatten nedsat med 50 mill. kr., for at restaurantpriserne ikke skulle stige, og sagde, at de 50 mill. kr. kunne man skam ikke undvære, og jeg kendte nok historien om hesten og den ene tørv; den synes jeg hr. Egon Jensen skulle tænke over. Det er mere end en tørv, det er mange, mange tons tørv man nu lægger på lønmodtagerne og lejerne i dette land ved de forlig, der er sluttet, og alligevel regner hr. Egon Jensen med, at de kan godt trække læsset.

Hvad finansministeren angår, så fandt han ikke, det var rigtigt at sige, at dette var arbejderfjendtligt eller vendt mod lønmodtagere og lejere, og det beviste han ved at sige, at socialistisk folkeparti i betænkningen har givet udtryk for, at de erkendte nødvendigheden af, at der blev gjort noget, selv om de ganske vist ville have gjort det på en anden måde, og han gentog det samme forstærket ved at sige, at socialdemokratiet, det radikale venstre, socialistisk folkeparti og hr. Niels Westerby i hvert fald i princippet går ind for forslagene. Nej, vi går ikke i princippet eller i praksis ind for de forslag, vi behandler her, og vi har fra første færd sagt, at dem er vi ikke tilhængere af. Men når man vil forsøge at give befolkningen indtrykket af, at vi i princippet godkender den politik, man vil føre, vil jeg tillade mig at oplæse et lille afsnit af en udtalelse, som vor folketingsgruppe stillede meromsudvalget, regeringen og partierne på det tidspunkt, da man gik i gang med de firkantede forhandlinger.

Dér siger vi først, at boligproblemet kan ikke løses ved en huslejeudligning med lejestigninger i den ældre boligmasse, at det først fornødne er at bringe boligudgiften ned i det ny boligbyggeri, og det kan ske ved hjælp af en boligfond, som finansieres af det offentlige; og så siger vi — finansministeren kender dette, og det er vore prin-

cipper, hvad angår den øjeblikkelige situation —:

„I den øjeblikkelige situation må der imidlertid skaffes mulighed for omgående lempelse af kreditstramningen. Sker dette ikke, vil boligbyggeriet gå faretruende ned, men dets omkostninger op, og truslen om alvorlig arbejdsløshed vil melde sig.

Socialistisk folkeparti vil derfor medvirke til, at der skaffes statskassen yderligere indkomster af en størrelsesorden som den, regeringen krævede i december, forudsat at disse midler anvendes til lempelse af kreditstramningen og billiggørelse af lånene til boligbyggeri.

Vi anser det for socialt urimeligt og for betænkeligt af hensyn til beskæftigelsen, at forbrugsafgifterne forhøjes, og opfordrer regeringen til at trække forslagene herom tilbage. Vi vil medvirke til at skaffe statskassen tilsvarende forøgede indtægter ad den direkte beskatnings vej.

Vi betoner, at det haster med at få gennemført de først fornødne foranstaltninger, og beklager, at man har tilladt, at forhandlingerne blev trukket i langdrag.“ Det er vort standpunkt, det var det, vi fremlagde mundtligt i momsudvalget og har fremlagt skriftligt, og man skal ikke give os medansvar for det eller de forlig, der her er sluttet.

Hvad angår dokumentet fra Dansk Smede- & Maskinarbejder-Forbunds formands- og kasserermøde den 28.-30. november 1965, som finansministeren var så glad for, har jeg med finansministerens velvilje fået ordlyden, som jeg selv havde forlagt, og jeg konstaterede, at det er ganske rigtigt, at dér står det, finansministeren henviste til og var så glad for; men jeg synes, at når han er så glad for dette dokument, så kunne han tage adskillige andre ting fra dokumentet med og fortælle os, hvorfor regeringen så ikke gør noget dér, eller hvad den vil gøre. F. eks. står her, at man kræver samfundets kontrol med pris- og avancestigninger skærpet. Her står, at man tilskynder til, at der snarest gennemføres en skattereform, der bør indeholde kildeskat, og som på social og retfærdig måde både kan sikre dækning for samfundets nødvendige udgifter og indeholde en sådan selvvirkende konjunkturregulator, at stadig tilbagevendende økonomisk indgriben kan undgås. Her står, at